

LBRIS

We know
books

JENNY McCARTNEY

**FABRICA
DE FANTOME**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCCARTNEY, JENNY

Fabrica de fantome / Jenny McCartney . - București :

RAO Distribuție, 2022

ISBN 978-606-006-751-1

821.111

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JENNY MCCARTNEY

The Ghost Factory

Copyright © Jenny McCartney 2019

Jenny McCartney își revendică dreptul moral
de a fi recunoscută ca autor al acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Coperta © HildenDesign.de

Ilustrații © HildenDesign/Shutterstock.com

Fabrica de fantome

© RAO Distribuție, 2020

Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză

Codrina Vodnițchi prin LINGUA CONNEXION

2022

ISBN 978-606-006-751-1

PARTEA ÎNTÂI

1.

Belfast, 1995

Am crescut într-un oraș ploios, înconjurat de dealuri întunecate ca de ziduri, unde oamenii erau împărțiți în funcție de mărime. Ne încadram în una din cele două dimensiuni: mare sau mic, fără a mai exista un cuvânt pentru cei care se situau undeva între acestea.

Cel mai adesea, justificarea poreclei unui tip – „Marele” Paul sau „Micul” Sammy – era evidentă. Dar uneori străinii erau surprinși când auzeau vreun individ masiv, cu brațele ca doi piloni de beton, vorbind cum o făcea Micul Jimmy.

Explicația era simplă: el era, evident, fiul unui „Mare Jimmy”, și căpătase de timpuriu expresia „micul”, din nevoia presantă de a-l deosebi pe copil de tată. Chiar dacă Jimmy își depășise de mult porecla, aceasta a rămas agățată de el cât timp a trecut prin viață, ca o scoică pe carena Titanicului.

Și eu am fost odată Micul Jacky. Dar când Marele Jacky, tatăl meu, s-a prăbușit într-o bună zi pe stradă, cu mâna zbatându-i-se către durerea surprinzătoare din inimă, necesitatea folosirii poreclei mele a dispărut pe acel trotuar. Am devenit doar Jacky, pentru că acum eu eram singurul Jacky.

Apoi mai era prietenul meu, Titch. Numele lui a aparținut celei de-a treia și celei mai rare categorii: el era atât de mare și atât de pașnic, încât referirea în termeni ironici la dimensiunile sale putea fi făcută în siguranță. Astfel încât era poreclit Titch¹, un cuvânt limitat, sinonim cu o perspectivă mărunță asupra vieții.

Conflictul dintre numele lui Titch și aspectul său îi făcea pe străini să râdă. Încă din momentul prezentării, el se dovedea a fi o persoană contradictorie, o glumă pe două picioare. Dar, pentru mine, el s-a dovedit a nu fi o glumă. Acel afurisit mare și blajin, precum și necazul în care a intrat au fost factorii declanșatori pentru toate întâmplările urâte care m-au înghițit ca o mlaștină umedă.

Locul în care am crescut a fost Belfastul: dragul meu oraș, botezat în ceai și ploaie, presărat cu chipsuri fierte în oțet și mucuri de țigară. Te oprești pe Lisburn Road, cu spoiala lui de buticuri și cafenele cochete, și îți continui drumul peste pasarela de metal, până ajungi în cele din urmă la rețeaua noastră de străzi sărăcicioase ale căror case cu terase, două sus, două jos, se înghesuie împreună în diferite nuanțe de cărămidă, vopsea sau pietriș. Din loc în loc, era câte una părăsită, cu ferestrele baricadate, sumbră ca o față fără ochi. Și eram și eu acolo, mergând pe jos pe Trafalgar Street către casa în care Titch locuia împreună cu mama lui.

Pentru mine, acesta era cel mai bun moment al zilei: ora palidă în care o seară lungă de vară alunecă în noapte, iar mamele vin la ușă să își cheme înapoi în casă, de la meciurile de fotbal încinse pe iarba rasă și mult prea des întrerupte, copiii nemulțumiți. În timp ce treceam prin apropiere, unul

¹ Titch – persoană micuță, mărunță, neînsemnată (n.tr.)

dintre ei stătea pe zidul de cărămidă de lângă groapa de gunoi, ștergând cu călcâiul niște graffiti. El a strigat după mine, cu vocea sa subțire:

– Domnu', îmi împrumutați o liră?

Aș fi trecut mai departe, însă era ceva la acel delicat și prietenos „îmi împrumutați“ care m-a făcut să râd. Ca și cum aș fi putut spera să mai recuperez vreodată ceva din acei bani!

M-am întors să mă uit la el. Avea cam unsprezece ani și era ghemuit acolo sus, pufăind dintr-o țigară și îngustându-și ochii, într-o încercare nereușită de a-l imita pe James Dean. Desigur, el nu putea ști cine a fost James Dean; credea că inventase el însuși privitul chiorăș. Avea un cap ras, neîngrijit, și unul dintre acele chipuri de copil bătrân, iar pielea fină se întindea pe oasele ascuțite puțin prea tare pentru cineva atât de tânăr.

– Ce o să faci tu cu o liră, l-am întrebat eu, îți mai cumperi niște țigări?

– Sigur, oricum cu o liră nu mi-aș putea cumpăra un pachet întreg, a răspuns el, iute ca un dihor.

– La magazinul din colțul străzii se vând la bucată, am spus.

O pauză de o secundă. Micul derviş știa că l-am prins pe picior greșit.

– Aveam de gând să iau o pungă de chipsuri, a contract el ferindu-și privirea, așteptându-se la un refuz.

I-am întins moneda:

– Să nu îi cheltuiești pe toți într-un singur magazin.

El a zâmbit, o străfulgerare neașteptată de bucurie pură, simulând drept răsplată o cădere de pe zid datorată surprizei. L-am privit îndepărtându-se alene pe stradă spre fast-food, încercând să arunce mucul de țigară în rigolă ca un

fumător inveterat. În aproximativ o lună, gestul avea să fie făcut așa cum trebuie.

Momentul acela mi-a rămas în minte: silueta lui micșorându-se arogantă în lumina gri. A fost ultima dată când lucrurile din viața mea au părut clare, ca o fotografie veselă făcută cu câteva minute înainte de prăbușirea mașinii. Câteva secunde mai târziu, intrând în casa lui Titch, am putut simți primele trosnete ale necazurilor, ca și cum în altă încăpere ar fi ars ceva mocnit.

Pe parcursul anilor, mama lui Titch a primit câteva lovituri puternice, și puteai vedea impactul acestora în curba deprimată a umerilor ei. Era ca o canapea pe care se așezaseră prea mulți oameni, și cel mai greu dos era cel al tatălui lui Titch, agent de vânzări și povestitor înzestrat, care băuse banii pentru întreținerea casei, apoi banii pentru chirie, apoi plecase și o lăsase într-o situație precară, singură cu Titch, un băiat simplu și cu o slăbiciune pentru furtul din magazine. Tatăl lui Titch se înhăitase între timp cu o coafeză din Omagh, de la care a avut, într-o succesiune rapidă, încă doi copii. Cu ocazia zilei de naștere, el îi trimitea ocazional lui Titch felicitări în interiorul cărora lipsea o hârtie de cinci sau zece lire, și pe care erau mângălite cuvintele: „Din partea tatălui tău“, sub înscrisul izbitor de fals: „Celui mai bun fiu din lume“.

Când Titch era mai mic, aduna toate felicitările primite de la tatăl său, de la an la an, și obișnuia să le recitească, sentimental. Apoi, într-un an, felicitarea tatălui său a ajuns cu zece zile mai târziu, cu inscripția aurită „La mulți ani, fiule!“ și, dezamăgit și furios cum era, Titch a aruncat în foc întreaga stivă păstrată cu atâta grijă. A rupt banii în fâșii, cu o expresie plictisită, posomorâtă, căutând în plic, cu

degetele grăsuțe, și a aruncat felicitarea în coșul de gunoi fără ca măcar să citească mesajul. Cel puțin asta l-am văzut eu făcând, dar ar fi putut fi doar de efect. Pariez că mai târziu a recuperat-o și a citit-o cu atenție.

Mama lui Titch răspânda în jur un fel de blândețe: nu era persoana care să se văicărească. Ea nu a lăsat niciodată să se înțeleagă că Dumnezeu i-a dat o mână proastă. Și-a dat-o singură, a spus ea, în ziua în care l-a văzut pentru prima dată pe tatăl lui Titch istorisind o glumă într-un bar încetoșat de fum de țigară din centrul orașului, cu fața lui veselă strălucind în timp ce se apropia de poantă, iar bărbății care se înghesuiau în jurul lui mureau deja de râs, datorită felului în care o spunea. Ar fi trebuit să își dea seama că el nu era un om bun, a zis ea. Pe de altă parte, probabil că asta îi plăcuse la el. Poate că a atras-o latura lui diabolică.

Am bătut de două ori: ușa din față s-a deschis, mai încet decât de obicei.

– A, salut, Jacky! a spus ea.

În glasul ei se strecuraseră toate îngrijorările acelei zile.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, agățându-mi jacheta în holul îngust.

M-a condus în sufragerie și a făcut semn cu capul către dormitorul lui Titch.

– A avut niște probleme la magazinul lui McGee. Bătrânul l-a prins luând un pachet de biscuiți pe care nu îl plătiese, și a ieșit puțin scandal, cred.

Mama lui Titch mă privea cu precauție, ochii săi căprui așteptând un răspuns.

– Vai! am spus eu.

Era mai rău decât știa ea. Auzisem cum cei din familia McGee erau toți oameni duri, foarte implicați. Bătrânul McGee era o scârbă de om, măcinat de o ranchiună

neștiută, iute la mânie și care nu era dispus să ierte nicio greșeală, oricât de neînsemnată. Putea fi văzut în câteva cluburi locale, însoțit de un tip pe nume McMullen, care avea burtă și ochi de nevăstuică, și despre care se spunea că a ucis cel puțin trei oameni. Eu nu știam dacă o făcuse sau nu, dar zvonurile urâte îl însoțeau peste tot.

Nu era lângă el nicio cucoană. Oamenii șușoteau că fosta nevastă a lui McGee și-a părăsit familia și Irlanda de Nord cu mulți ani în urmă, când cei doi băieți ai săi erau mici, și nu s-a mai întors niciodată. Aceasta era o greșeală maternă la care se făcea referire doar în șoaptă, cu toate că am auzit-o odată pe mama lui Titch spunând – de parcă ar fi exprimat o mică erezie – că era o femeie arătoasă, și singura din familie care folosea un limbaj civilizată. Cei mai mulți oameni, însă, erau de părere că plecarea soției i-a oferit soțului o scuză pentru picătura de otravă din sufletul lui.

Din ceea ce îmi aminteam, fiul lui McGee își suna tatăl de două ori pe săptămână, după ce termina munca, pentru a-l lua la un club, unde rămâneau până la primele ore ale dimineții, alimentându-și cu sânguință dispoziția irascibilă de a doua zi cu o mare cantitate de băuturi spirtoase. Fiul locuia la câteva străzi distanță de mine. Avea un câine ciobănesc alsacian, legat în curtea din spate, care lătra dacă auzea pe cineva trecând prin apropiere.

Ca negustor, tatăl menținea o politețe țâfnoasă față de clienții săi fideli, dar nu s-ar fi purtat cu blândețe cu un bastard mare și gras, care hoinărea prin magazin pentru un pachet gratuit de bomboane de ciocolată.

– Ce s-a întâmplat, mai exact? am întrebat eu.

– Nu știu. Du-te și vorbește cu Titch. Eu nu pot să aflu mai multe de la el.

Am început să urc treptele către dormitorul lui Titch. Acesta stătea întins pe patul lui de îndelungată suferință, examinând ostentativ unul dintre numerele foarte vechi ale revistei *Hello* ale mamei sale. Mă auzise intrând în casă, cu mult timp în urmă, motiv pentru care apariția mea nu a mai reprezentat nicio surpriză.

Titch. Corp: supraponderal, neîngrijit, ca urmare, amenințând cadrul fragil al patului său de o singură persoană. Ochi: albastru deschis, în acel moment fixați cu atenție simulată pe o poză cu Ivana Trump. Stare de spirit în aceea zi: tăcut, pulsând de sfidare ursuză. Mâna lui stângă atârna peste un pachet de biscuiți cu cremă Jacob, pe jumătate deschis, ca una dintre acele gheare mecanice cu care încerci să ridici premii la bălciuri.

– Salut! a spus el fără să ridice privirea.

– Acest salut este o recunoaștere tacită a prezenței mele sau pur și simplu repeți cu voce tare titlul revistei pe care o citești? am răspuns eu.

Îmi plăcea să vorbesc astfel cu Titch.

– Poftim? a zis el.

Trebuia să îi ridici mingea la fileu, pentru că Titch era un geniu al replicii. Era un lord al limbajului, îmbătat de permutările infinite ale cuvântului rostit.

– Ești un lord al vorbirii, am afirmat eu.

– Dispari de aici, Jacky! a răspuns el prietenos.

Titch s-a mișcat puțin: cadrul patului a tresărit și s-a cutremurat. Mi-am dat seama că se pregătea să facă o declarație extraordinară.

– Cum crezi că și-a coafat femeia lui Donald Trump părul, să stea așa?

A zis-o. Eu m-am dus și i-am întors capul spre mine. Ochii albaștri aveau o expresie de uimire plină de resentimente.

– Ascultă, idiot mare ce ești, am șuiert eu, nu contează ce și-a făcut la păr Ivana afurisitului de Trump. Ce ai făcut tu astăzi în magazinul lui McGee?

Ochii i s-au mărit puțin, în semn de recunoaștere, apoi au alunecat leneși pe lângă mine.

– Bătrânul m-a prins luând un pachet de *Jaffa Cakes*.

– De ce nu l-ai luat de la magazinul lui Hackett? Cel puțin, măică-ta ar fi putut rezolva cu ei la sfârșitul săptămânii.

– La Hackett era închis.

Cam asta era: logica nemuritoare a lui Titch. Magazinul lui Titch, locul lui preferat, era închis. Așadar, ce a făcut? S-a dus la magazinul lui McGee, direct spre o ceartă cu un psihopat uriaș și musculos.

– Și ce a spus el când te-a prins cu biscuiții?

Titch a oftat. Voia să plece, dar și-a dat seama că nu putea să evite întrebarea.

– Bătrânul McGee m-a văzut ascunzând pachetul de biscuiți în interiorul hainei și a venit la mine. A spus: „Ce crezi că faci, hoț nenorocit?” I-am răspuns că voiam să i-l plătesc. Mi-a strâns brațul până m-a durut, Jacky, și a zis: „Ba nu voiai să îl plătești, bastard mare și gras”. Și a continuat să mă strângă.

– Și tu ce ai făcut?

– Îmi rănea brațul, Jacky, așa că i-am spus să se ducă naibii și l-am împins. A alunecat și a zburat drept în cutiile cu supă de roșii.

În toiul suferinței sale ipocrite, umerii lui Titch au început să se scuture de răs când și-a amintit scena.

– McGee a căzut? A văzut cineva?

– Da, a căzut, cu toate cutiile zăngănind în jurul lui. Nu era nimeni altcineva în magazin în afară de cele două surori, bătrânele Maguire. Au fost șocate, dar am văzut-o pe una din ele râzând în gulerul paltonului.

M-am așezat pe scaunul de lângă patul lui și l-am fixat cu privirea. El s-a uitat la mine, vinovat, dar cu acel mic zâmbet încă zvâcnindu-i undeva sub pielea netedă, palidă. Știam că, în secret, el înghețase și înrămase imaginea bătrânului McGee răsturnându-se pe spate cu o neîncredere furioasă, brațele și picioarele acestuia agitându-se comic în timp ce cutiile de supă zăngăneau în jurul lui. Titch savura acel moment ca pe o îmbucătură de *Jaffa Cakes* furate.

– Nu e atât de amuzant cum crezi. O știi pe mătușa ta din Newry, am spus eu, în locul tău, eu aș merge să stau cu ea pentru o vreme.

Mintea lui s-a concentrat cu greutate asupra acestei noi și neplăcute propuneri. Gura lui a schițat un „O” în semn de uimire.

– Nu îmi place de mătușa aceea. Mă cicălește mereu și nu îmi dă niciodată suficientă mâncare. Dar de ce? a întrebat el.

– Pentru că l-ai doborât pe bătrânul McGee și l-ai pus într-o situație jenantă, am strigat eu, iar fiul lui McGee are, din câte se pare, multe relații. Deci data viitoare când te duci să te plimbi pe stradă, căutând alți biscuiți pe care să îi i îndeși în fața ta grasă, s-ar putea să primești o chelfă-neală zdravănă. Crezi că te-a durut când McGee ți-a răsucit brațul. Va fi nimic în comparație cu asta: nu vei mai putea merge cum trebuie un an întreg.

– Of, Jacky, ei nu ar face niciodată ceva în legătură cu asta. Eu doar l-am împins.

A luat din nou în mână revista *Hello*, cu încăpățănare.
 – Și i-am dat înapoi pachetul de *Jaffa Cakes*.

Nu se putea discuta cu el. Uneori, Titch îmi amintea de un animal uriaș, de neînțeles: poate o balenă alunecând prin ziua de ieri și cea de azi în propria sa bulă, fiind de neatins. Avertismentele ricoșau din el. Titch înota în apa albastră a dragostei mamei lui și în curenții mai duri ai afecțiunii mele. El nu putea înțelege că dincolo de asta l-ar putea aștepta ceva total diferit, ceva mult mai întunecat și mai neplăcut.

Eu puteam să îl avertizez în legătură cu primirea unei chelfăneli, desigur. Puteam să îl avertizez și în ceea ce privește probabilitatea îngrijorătoare a unei invazii marțiene peste zece ani. Totul făcea parte din viitorul posibil, ne semnificativ: toate erau o apă și un pământ pentru Titch. Înfrânt, am luat și eu una dintre prăjiturile lui. El a ridicat privirea.

– Hei, Jacky, nu îmi mânca toți biscuiții! Mi-au mai rămas doar doisprezece.

Încerca, neîndemânatic, să mă scoată din misterioasa mea stare de proastă dispoziție. M-am ridicat să plec.

– Nu căuta femei în acele reviste de scandal: vei sfârși cu o fostă soție care te va stoarce de bani.

Mama lui aștepta la baza scârilor. Era un pachet de nervi care începea să cedeze. I-am spus:

– Titch l-a pus la pământ pe bătrânul McGee. În locul dumneavoastră, eu l-aș trimite la sora din Newry.

Ea era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Nu există nicio posibilitate ca el să fie de acord să meargă.

Avea dreptate, desigur.

În zilele care au urmat, am împins problema cu Titch în fundul minții mele, ca pe un teanc de facturi neplătite. Titch nu ar fi mers la Newry, iar eu nu eram în stare să răpesc o sută de kilograme de hoț de biscuiți care se împotriveau și să îl duc acolo de unul singur. Și nu era vorba doar de Titch, mai era ceva. Nimeni nu crede vreodată în ceva rău până nu i se întâmplă. Nici măcar cel care prezice acel lucru.